श्री.

Sat Chit Ekam Brahma !

SAMARASA JNÂNA CHANDR.

An Unsèctarian Philosophical Treatis

from the standpoint of the Adwaita-wada

BY

VIGHUR MUTHUCUMARASWAMY MUDR., B. A

The Adwaita Chanda Marudha

WITH AN INTRODUCTION BY

TANDALAM BALASUNDARA MUDR. AYL.,

Munshi to the Tamil Translator to Government and Chief Examiner to the University of Madras in Tamil for Several Years.

MADRAS:

PRINTED BY THOMPSON AND CO.,

AT THE "MINERVA" PRESS, POPHAM'S BROADWAY.

1902.

[*All Rights Reserved.*]

[Postage extra.

PRINTED BY THOMPSON AND CO., AT THE "MINERVA" PRESS,
33, POPHAM'S BROADWAY, MADRAS.

ஸமரஸ ஞான சந்திரிகை.

ஸ்ரீ

[illegible]

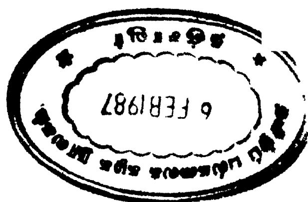
வெளிப்போந்ததோர் வைதிக தத்வ ஞானநூல்.

[illegible]

ஸ்ரீமான்

விச்சூர்-முத்துக்குமாரசுவாமி முதலியார், பி. ஏ.,

அவர்களால் [illegible]ப்பட்டு,

சென்னை.

மினெர்வா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1902

ओं·

Sat Chit Ekam Bramha!

INTRODUCTION.

As desired by my esteemed friend Mr. V. Mootheocoomaraswamy Mudaliar, B.A., the author of the *Samarasa Gnana Chandrika*, I venture to say a few words to the public—particularly to the English reading native Public—by way of introducing his work to them. I need hardly say that the appearance of this small and good work, which "is the precious life blood of a master-spirit embalmed and treasured up on purpose to a life beyond life" in the words of the great Epic Poet, is quite opportune, as it aims at the inculcation of broad and catholic views about the leading Religions embraced by the enlightened nations of the East and the West in consideration of the fact that no such religion is without inaccessible heights and unfathomable depths, that the cardinal virtues of all such Religions lead their votaries sooner or later to

"That end
Beginning, mean, and end to all things—*God*."
—*Bailey*).

And that

"All are but parts of one stupendous whole
Whose body *Nature* is, and *God* the *soul*"
—(*Pope*.)

I perused only the first few forms of this *work* while it was passing through the Press, and I feel perfectly sanguine that they are good samples of the sack. The readers of this *work* are not unaware of the fact that this is not the age in which the different sects of the same Religion, nay different Religionists themselves should carp and sneer at one another either by publishing pamphlets or by delivering lectures, and thus wound the feelings of their fellow subjects, in as much as all of us are the loyal subjects of a Gracious Sovereign whose avowed object is to govern us with a parental care and

without distinction of caste, creed or colour, and whose expectation is that all His Majesty's subjects should live in amity, fostering feelings of brotherhood towards one another. Such being the existing state of things, I make bold to say that this work which aims at universal love and brotherhood is, in my humble opinion, a desideratum of the present day, and that its author who is a *Graduate* in Arts of the University of Madras of *no ordinary attainments* and a *splendid* scholar in Tamil of no *sectarian Tendencies* is, to say the least about him, a true lover of the Supreme Being and of all those who have a deference to that Being, be they of whatever country, caste creed, or colour. I may quote the memorable lines of Coleridge in speaking of his character as a true Advaithee.

"He prayeth well, who loveth well
Both man and bird and beast,
He prayeth best, who loveth best
All things, both great and small."

In conclusion, to those the English reading native public—I mean) that would long to have a definite idea of the *Samarasa Gnana Chandrika* before going through the book, I may quote the following extracts from Jeremy Taylor and Tennyson, as they breathe the same sentiments that pervade the *work* before me.

"No man can hinder our private addresses to God; every man can build a chapel in his breast, himself the priest, his heart the sacrifice, and the earth he treads on the altar"—Jeremy Taylor.

"I take possession of man's mind and deed,
I care not what the sects may brawl,
I sit as God beholding no form of creed
But contemplating All." *Tennyson*

T. BALASUNDARAM,

Munshi, Government Tamil Translator's Office,
(Chief Examiner in Tamil for the Madras University for several years).

MADRAS,
13th December 1901.

சாற்றுக்கவிகள்.

— உ —

ஸ்ரீமத் உ. வே. ஸா. ஸ்ரீ கோபாலாசாரிய ஸ்வாமிகள்

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

[illegible]

குணவா... [illegible]
[illegible]
கணவா... [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
மணவா... [illegible]
வருமத்து விதசுணா... [illegible]

[illegible]

சபாபதி முதலியாரவர்கள் மாணாக்கர்களி லொருவராகிய

தண்டலம்-பாலசுந்தர முதலியாரவர்கள்

[illegible]

பன்னிருசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

“ ஆ... [illegible]
[illegible]
தனப... [illegible]
...பிவித..” முவிருமுக...
பேறுபெறு... [illegible]
பெயருற... [illegible]

பெற்றியாற் பல்சமய நூலுண்மை யாய்ந்ததிற்
பிறங்குதனிமுத லொன்றெனக்
கூறுசம ரசஞான குணமருவி யக்குணங்
குவலயத் தெவருமெய்தக்
குலவுசம ரசஞான சந்திரிகை யென்னுநூல்
கொள்ளுமொழில் விச்சூரில்வாழ்
தேறுபுகழ் முத்துக்கு மாரசா மிக்கவிஞன்
செய்துதவ லஃதுலகுளோர்
சித்தவிரு ணீக்கியே கறைகுறையி லாவுவாத்
திங்களின் விளங்கியதரோ.

சென்னை இந்துதியபமாஜிகலேஸ்கூல்தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமான் கோ. வடிவேலுசெட்டியா

ரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அச்சுரு மூப்பிணியு மகற்றுமொரு நெறிகாட்டு மறவோர் கூற்று
னச்சுரு மக்கமுளார் பொக்கமுளா னென்றரன்ற னுமஞ் செப்பி
யச்சுரு மம்புயனு மகம்பாறக் குட்டிபிளந் தாண்டோ னத்தன்
மெச்சுராம் விச்சூர்வாழ் வேளாளர் குலதிலகன் மெய்ம்மை பூண்டோன். (1)

வினைக்க முத்தி தருமருணை சலப்பெயரான் கன்னனென வீறுவுஞ் சீரான்
பனைக்கையுரி யான்பதத்தைப் பரவுவார் பதம்பரவும் பான்மை யாளன்
மனைத்துரும்பென் போர்முதலோர் வழியொழுக வழியொழுகு மாட்சி யாளன்
முனைப்பவத்திற் புலனொடுக்கி யகமடக்கி யொருநிலையின் முன்னி நின்று (2)

நடையானைச் சினவிடையின் புடையானை யாவுமாய் நண்ணு வானை
யுடையானை யுமையவளை யொருபாதி யுடையானை யோங்கு வானைக்
கடையானை முதலானைப் பெரியானைச் சிறியானைக் கருது வோரைப்
படையானைத் திரிசூலப் படையானைப் படைத்தழிக்கும் பண்பு ளானை. (3

சங்கரனை தற்பரனை சழக்கிலார்க் குதவிடுநற் றருவே முற்றும்
பொங்கரனே புத்தொழிக்கும் புத்திரனைத் தாவென்று போற்றுஞ் சீராற்
றங்கரனே யுடையிழந்தார்க் கெனவுதவுந் தகமையினைத் தனதாக் கொண்டவ்
வைங்கரனே யெனப்புவியி லவதரித்துப் பலகலையு மாய்ந்த பேரான். (4)

சாமிக்குஞ் சாமியாஞ் சங்கரன்றன் சாமியெனுஞ் சாமி பேரைப்
பூமிக்கு ணனிநிலவ வரும்பெயரா னங்கிலத்தைப் பூர்த்தி யாகக்
காமித்துக் கற்றுயர்ந்த வபிதானம் பெற்றவனற் கண்ணோட் டத்தா
னேமிக்கு நற்றமிழைப் பாலசுந்த ரன்கொடுக்க வியைந்துட் கொண்டோன்.

முத்துக்கு மாரசா மிப்பெயரா னன்னூலை நன்னூ லார்பா [றின்றித்
பொத்துட்கொள் ளாச்சிலவர் மதப்பித்துத் தலைக்கொள்ள வொழுங்கொன்
றத்துப்பித் தாவென்று பலகூறி நகைவிளைத்துச் சால்பு ளோரா
யெத்துப்பு முடையுரைப் பழிகூறிப் பழிநெறியி லேறல் கண்டு. (6)

மருண்டனத்தோர் மனந்தெளிய மாதவத்தோ ராசிசொல மதத்தின் றன்மை
தெருண்மனத்தோர் சிரமசைக்கத் தெய்வமறை யோர்ந்தவர்கள் செய்த வத்தி
னருண்மகிழ்ந்திந் நூல்வடிவா யமைந்ததனை வத்துவித மதத்தி லான
விருண்மடிக்குந் தீபமென வெம்மதமு மவிரோத வியம்பு மென்ன (7)

சத்துங்க ளுரைக்கசய ரசஞான சந்த்ரிகையைச் சதுரப் பாடா
யெத்திக்கு நிறைகுமத விருள்பாற நலமார வெவரு நட்பா
யொத்துக்கொண் டாடிமே மூநமுத்தி நிசையுமா றுணர்ந்து ணர்ந்து
நத்திக்கு முடையு டையா னலையடைய வாழ்ந்துள் நண்ணி முருகுப. (8)

வித்வான்

ஸ்ரீமான். முத்தூர். அ. சங்கரலிங்கம் பிள்ளை B. A. அவர்கள்

இயற்றிய,

விருத்தம்.

அருணைச்சடங் கிரிவிட்டகன் றரணின்றிழி நதிகா
றருணத்தொளிர் வருநித்தில தகையுங்குளிர் மறைநேர்
சரணத்திரு வொருவன்குகன் சாமித்திரு வறிவாங்
கிரணத்தொடு புவியிற்படி கிளர்வுற் றுறை யொளிர்வுய்.

வேறு

கொண்டவன் குற்ற மில்லான் கொண்டலே யென வாரித்,
தண்டமிழ் மாரி பெய்யுந் தகுதியான் மிகுதி யுற்று
ளெண்டரு குணங்க டாங்கி யின்புரு வமைந்த பெற்றி
யண்டரே யன்றி வேறு ரெதெடுத் துரைக்க வல்லார்.

வேறு

மணியொன்று நாவினிடை மணியொன்று சேற்றிரளு மயங்கி யோட
மணியொன்று பெருநயனச் சிறுமியர்க ணீர்குடைய மருங்கு பண்ணே
மணியொன்று கதிர் நாட்டிர் விச்சூர்வந் துதித்தமுத்துக் குமார சாமி
மணியொன்று தமிழாள னத்துவித பாருதங்கண் மணியே போல்வான்

வேறு •

எந்தெய்வ மெய்யது தெய்வ மெம்மத மதமே யென்னுத்
தந்தெய்வ முனாகி லாரர்க்குச் சமரச ஞானம் நீட்டிப்
புந்தியா ருன்னி நீக்கினான் புதுவடி யென்ன மன்றோ
வந்திரு பாலு பொய்க்க வான்றமிழ் வல்லா ரெல்லார்.

வேறு

தூய ருயாகமே ருயாவே புருக்கொண் டெழுன்றிடு மிருவாதம் பகையை
மாற்றுமே சாபாக னகற்றின னென்றுரை முத்தடங் கிரியினிற் றோன்று
நீதிமேச புதல்வர் மேனிலைத் துதித்த நிக்கரு பாவலம் படிந்து
மருதுவாய் புலவர் தாம் போற்றரல் வழங்கிடே தமிழ்க்குரு முன்கா.

தொண்டை மேட்டுப்பாளையம் S. P. G. ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்.

ஸ்ரீமான்

சிவபுரம். வித்வான் வேலாயுத முதலியாரவர்க ளியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மேதாறிவு முமை வாருக மேவருமற் மறைத்திறந்துச் செபல்வல் லோரும்
பாரறியப் படர்காணிற் பொலிக்கவத்தா லுயிர்சாடப்பிப் பலன்கா ணைசப்
'பேரறிவை" யத்துவிதச் சண்டமா ருதப்புலமை பிறகடக்ச் செய்து
சீரறிவாந் சமரசமொரு சாதி நிலைப்பெயனமே சிறந்த தம்மா! (1)

மணிசிலம்பு மாமரந்தி வளந்தாங்கும் விச்சூரின் மாதவக்காண்
பணிநிழும் பாமரருள் பெருவருத சைவவேரின் பாலனுகி
யணிதிகழும B. A. வழி மாணவப் பிரசங்க மமைந்த சீர்த்தி
நணிதிகழ் பாரதியக் கேட்டு நெறி கணிகூர்ந்து நட்புற் றுளால். (2)

வெண்பா.

வாய்மாத தொடர்வாய வாயடங்கிப் போவரெனத்
தாயாந்த சாரமார்ந் தாற்சான்றே—தாய்நேரு
முத்தமிழோ ருள்வியப்ப முத்துக்கு மாரனுளக்
கொத்திக்க மாரார் நிறை. (3)

உ

சிவமயம்.

ஓம் பரப்பிரம்மணே நம:

வித்வான்

ஸ்ரீமான் வா. மகாதேவ முதலியா ரவர்களியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

உலக மேத்து முலவாச்சிர
வெழுநக ரதனு ளோற்ற மிருத்தே
கலைமுடி வணர்ந்த நடவெண் மூதாட்டி
யறத்தா றீட்டு மரும்பொருள் வழங்கித்
தெங்கங் காயிற் றிதலையாரு
மகளிர் போக மாந்திப் பன்னா
ளிம்மை யின்ப மெய்தில் பெறச் சிவணிச்
சித்திபுத் திகளிற் சேரு மார்வ
நீத்தே முத்தியி னீங்காப் பேறு
காமர் நமக்குள பக்தியா னடையவென்
றெழுமிய வொன்றின்றி யுசாவியஞான்று
கண்ணுத லெங்கை கழலடி யொன்றே
மெய்யெனக் கூறுநு மெய்யா யவிர்தர
வென்றறிந் தந்நிலை யெளிவர நிற்குஞ்
சான்றோ ருடைத்தெனச் சாற்றிய தொண்டைநன்
னாட்டிற் கவ்வள நல்கியோ முட்டாட்
டாமரை மலர்மேற் றவிசமர் கிற்கு
நான்முகன் முதலா நவிலுமண் டங்க
ளனைவயு நின்றெடுத்த வெம்போயுரித்து
முல்லை முனைநயின் மூநகர்ப் பந்த
ரறுநான் மூசுபாரினர் பொருந
ரதன் பொய்மை யாதியறங்க
ளடங்க வளர்த்தற் கமைவுறு மிடனாய்ப்
பிறக்கினு மிறக்கினும் பேணினு முத்தி
சிறக்க வுதவுந் செல்வ காஞ்சி
மாநகர்க் கணித்தாய் மன்னிய வளனுங்
காட்டி மவையுங் கவிஞரோர் விச்சூர்
வந்த செம்மல் வண்கொடையாளனு
மருணாசலனெனு மாசநல்குணவான்
போரூர் முருகர் போற்றுபுநாளு

திங்களவ்வூருட்சென்றத ஞய
தவப்பய ஞேனேன் றண்டமிழாரிய
மரிறபக் கற்றதோ டங்கிலபாடையில்
'பீ, ஏ' பட்டமும் பெற்றநுண்ணறிவோன்
யாவரு மெச்ச வவையகம் புக்குச்
சோர்வடையாமலுஞ் சொன்னெகிழாமலு
மெடுத்தவிடய மேர்பெற வளந்தளந்
தடுக்கு மாற்ரு னறையு மாற்றலின்
மிக்கோன்றக்கோன் மேக்குயா வனப்போன்
றன்னுயிரென்னச் சார்பிலெவ்வுயிரு
நோக்கிப் பரம்பரனுவலரு முண்மை
யகங்கொளீஇப்பாசத் தடைவைராக்ய
முற்றுஞான வொண்மயமாகிப்
பவக்கடல் கடந்த பானுவாகு
மெங்களாரிய னிராம கிருஷ்ண
பரஹம்ஸன் பண்புபாராத்தெடுத்த
வுத்தமனுயு முயர்சிவபோக
வெள்ளத் தழுந்திய வித்தகனுயும்
வேதாந்தத்தின் வியன்பொருடெரிப்பத்
தேசமெங்குந் தினகர னென்னச்
சஞ்சரிக்குந் தகைமையனுயும்
விளங்குமத்வைத வென்றிச் சிங்கமாம்
விவேகா நந்த விமலனருடரப்
பெற்றன்னேனேப் பிறங்கு குருவாய்ப்
போற்றி வாழும் புனிதபுமுத்துக்
குமாரசாமிக் குரிசில் காராள
னமிழ்தினு நயக்கு மருளிலா நாட்டமு
முத்த நகையு மூரிவிற் புருவமு
மிந்து வதனமு மிசைதரு மிடறும
வார்கிழித்தோங்கும் வனசக்கொங்கையு
மிறுமிறு மெனவொசி யிட்டிடை யதுவும்
பொறும்பொறு மென்னப் புலம்புமாறு போன்
றலம்பு சிலம்பு மரம்பையிற் றொடையும்
பஞ்சின்மெல்லடியும் பருவமுமோதிம
நடையும்பெற்று நயஞ்சொலு மாதர்க்
கலந்து வாழ்ந்து கருத்தொருமைப்படப்
புணர்ந்து புணர்ந்து போதுபோக்கிடி

னதுவேமுத்தி யாமெனச்சோறு
மதிநலமுடையீர் மற்றிதுகைக்கொண்
டுய்வீரென்றென் றோதுநர் சிலரு
மருட்டிலக்குறி யாராதித்த
லடாதடாதென வறைகுநர் சிலருங்
குறிகுண மில்லாக் கூத்தன்றனக்குப்
பலகுணமெய்யெனப் பகருநர் சிலரு
மெங்களீசனிணையொன்றில்லா
னுங்களீச னேயுழந்திடுவ
னென்று தெய்வ மிகழ்ந்துதிரியுஞ்
சழக்கர் பலருஞ் சத்துவமேவிட்
டுய்தற் குறுதியுணரு மாறுஞ்
சமரச பாவனை சார்ந்தெங்கெங்கு
மென்மெல வளர்ந்து மேவிடுமாறு
மைக்கிய ஞான மற்றோ ரன்னத
னருமை தெரிந்தே யடங்குமாறும்
பற்றவா முற்றும் பாறி யொழிமார்
தன்னை மறந்து தலைவனை நினைந்து
பொருளொன்றிரண்டெனப் பொக்கமி னெறியை
யெத்தகையினரு மெளிதிற் றெருண்டிடை
யூறுகெடுத்தங் குய்ந்து போமாறுங்
குயிற்றுமெனச்சில குணமுளோர் கூறச்
செந்தமிழ் மொழியிற் றெள்ளிய நடையி
லோர்ந்திடு மழகெலா மொருங்கு சேர்ந்திடவுந்
தத்துவப் பகுதி தன்னிடைக் குலவவுஞ்
சமரசஞான சந்திரிகையெனு
மரிய நூலை யடைவி னியற்றி
நற்குணக் கடலாய் நாடிய பொருளை
வெறுப்ப வளித்து மிளிர்வா னாட்டின்
பஞ்ச தருக்களைப் பசுவைச் சிந்தா
மணியை மாரிகொண்மழையை வென்ற
கரதல மமைந்த கருணை வள்ளலாய்க்
கீதை யருளிய கிரீடி பாக
னய கண்ண னம்சமாய்த் துலங்கும்
பெருந்தகைப் புண்ணியன் பெரியன் **ராஜாசர்**
சவலை ராமசாமியண்ணற்குச்
சம்பிரமத்துடன் சமர்ப்பித்தனனே.

ओं·

Ekamévadvitīyâm Brahma !

PREFACE.

But one word by way of apology to the public, in the *Lingua Franca*, of the modern civilized world for launching this booklet at this most opportune moment on the troubled waters of Indian Religious controversy.

Short-sighted and narrow-minded fanatics are even to-day crying out at the top of their voice against all healthy and sane movements intended to make for national unity, catholicity, and harmony. Ever and anon some of these benighted baby-souls blabber forth all sorts of strange nonsense in the name of Country, God, and Religion.

Would you describe all fantastic myths, you have at once a large following? Would you sermon on the heterogenous mass of absurd ceremonies and customs : and you surely turn a pretty penny in no time : Would you lecture on all imaginable superstitions and provoking customs; and you by all means lead the masses at once by the nose.

The other day, an intelligent friend of mine was relating to me some of his experiences of popular *kalakshepams*, and by all means, I spent a very pleasant half hour in his sweet society. He had been once of late ushered into the sanctimonious presence of a man of God, a Hindu missionary forsooth, who, Lord bless his soul! spoke most astounding things in his hearing. The sprightly audience was in ecstacies over the man's reverential exposition of Godhead : "yet methought" my friend remarked "I was either with Satan or Satan's Own, all the while I heard the Tamil oration. It was one blasphemy all through, and a hideous caricature of the Hindu religious systems." The pandit would have it, that his God Shiva was by no means an advocate of monogamy ; Vishnu was always at his heels to follow up his brilliant example, and the lotus-born Bramha would most certainly not brook being placed on a lower level than either. As the father, so the son.

Chandra was a noble *beau* ; and perchance would be no mean ornament even at a modern fashionable nautch-party. Indra the

pauranikar went on to add was a gentleman to the inch. He alone of all the gods knew to perfection what it was to revel in the charms of a sweet maiden's swimming eyes! Leaving Indra alone for a moment, what would become of the whole world without a *Manmatha*, bodiless as he was? Heaven Itself would metamorphose at once into a Hell, and the gods would change into Heaven knows what! "What! of a verity" the Hindu minister of the Aryan Gospels would seem to have observed in a breathless climax "Radha Krishna tops the list of lady loving gods: none like the thief Krishna who would have nothing less of his numberless lady-loves than their native simplicity denuded of all artificial beauty and modesty to boot."

Well, that is Religion reader as we often find it obtaining in this blessed land of blessed pandits (there are *pandits* and *pandits*); and much worse was the state of things when the Sun of the Indian Theistic church rose on the horizon of Bengal more than a century ago. Many noble souls had relapsed into materialistic agnosticism but that sort of opium-eating would not do for a couple of months, would not for a moment hold water.

It may be that it is given to man "to fill the heavens with commerce" "to rift the hills, roll the waters, flash the lightnings, and weigh the Sun." What our great-great grand-fathers spoke of as elements, we now know to be compounds: but what further can we say, about them. A thousand years ago our Acharya thought of water as one of the panchabûtas: but the modern graduate in the fulness of his wisdom lectures on hydrogen and oxygen. But what is hydrogen? what oxygen? who can say? and in the words of a departed friend of mine there seems to be in fact in almost every one of the various branches of human knowledge an imperial edict 'thus far shalt thou go and no farther' thundered forth in solemn majesty.

"Veil after Veil will lift but there must be
Veil upon Veil behind."

In the beginning of the 19th Century, the school-going population in India was terribly dissatisfied with its surroundings and Christianity stepped in with the Bible.

By hundreds and thousands enlightened men for a time found their way to the bosom of Christ's church. Now came in, in its train the Bramo Samaj movement, and so long as it was conducted on perfectly

national lines, people flocked to the Bhramo standard in countless numbers. And yet neither of these churches could get at the heart of nation. Once the novelty ceased, they ceased to be attractive to the masses at large. But the contact of India with Christianity and modern science proved most beneficial in a deeply national sense otherwise.

The advent of the spiritual luminary Christ, and the lesser stars of Rajah Ram Mohun Roy and Keshub Chander sen and the Theosophical Society brought in time into existence by the *Mahathmas* of old woke up the sleeping lion of India's forests and the Advaita sent up its thundering roar far into the stillness of the night reigning all around. Paramahamsa Ramakrishna was born ; and he embodied in his own person the virtues of both Rama and Krishna they say.

Madame Blavatsky having already united the East with the West in a spiritual sense, and paved the way for the deification of *Science* in India and Europe, the upheaval did much to help young men of Bengal to stem the tide of moral materialism that had threatened to inundate and engulf the land with its train of refined superstitions. *Sârâda* came down on Earth in a human form in the person of a noble English lady, the pride and glory of both the East and the West : the inspired pioneer of Vedanta moved the earth from end to end and lo! the religious situation is brightening here, there, everywhere ! The crusade against all trash is begun in right earnest. Down, down with immorality, down, down with superstition and ignorance. Down with hypocrisy ! Down with shopkeeping in religion !

My sectarian friends stand stupified, astounded at what they deem to be utter blasphemy! Are the thunders of Heaven spent already they ask themselves. Their pucca stories are very fine religion for young India to imbibe into their Blood and Being and how dare any busy-body treat them with his supreme contempt ?

Mine is only a feeble attempt at true reform and ere long Heaven willing, I hope to have made some impression in the circle of my own friends and acquaintances. I am at all events pretty sure I shall not have appealed to posterity in vain, and that is no doubt some consolation for a thankless enterprise. The many-headed world views some of us go-a-head reformers as they put it, with very much suspicion : they can't conceive how their gods could get on without perfectly sectarian followers to plead for them as occasion arose ; their

usual paraphernalia of show and sham the chief attraction to the unlettered Hindu in the godhead, and above all, you dare not dissociate your Shiva or Vishnu or their happy train from the notion of the dancing-girl element in which it would appear all religion is happily centred for the masses at large.

Young India, young Madras! a very fine religious situation to be sure! Sink all differences; move out of narrow grooves, grow out of your surroundings and rise superior to in-born prejudices, and unite in one chorus for the homage and adoration of Satchitananda the ocean of existence, knowledge, and bliss. This perennial font of spiritual ambrosia is flowing hard by, and dive deep into it, and drink deep of it for thy glory here and hereafter.

The Adwaita knows no race, creed or color: it reigns in the land of its cradle, it reigns in the land of its adoption, with science and no-science, with good and bad philosophy, with the man and with the brute the Adwaita reigns supreme.

It talks of Mahomet the Prophet as no less than the Prophet of Allah the supreme, of Jesus the Christ, as by all manner of means at once the son of Man and God, of divine Budha as the holy manifestation of God in human flesh, of Lord Krishna as the mystery of mysteries, no human language could delineate, no human tall-talk ever reach and no human mind dare approach with levity and the supreme *Shivam* as That by the understanding of which everything conceivable is understood, as That which could be reached by attaining unto that Peace which in the words of St. Paul passeth all understanding and as the *Tat Sat* of the Aryan primeval revelation in and through which alone, we live and move and have our very Being.

Comfortable little religions are now shaking to their very foundations at the onward march of Modern Science, and the religion *par excellence* of *Shankara* the greatest metaphysician ever born stands unshaken in all its glory and sublimity like the veritable *Himalayas* of Bharata Varsha ' Hail! Hail! Swami Vivekananda! Hail! Hail! Mrs. Besant! Oh! World! Behold the glorious sight of *Western monism* shaking hands in all the sincerity of sincere friendship with the *Adwaita-Vâda* of India's intellectual giants.

I must express my deep sense of thankfulness to Messrs. Tandalam Balasundra Mudaliyar, K. Kuppusawmy Mudaliyar, B.A., K. S.

Gopalachariar, and W. Mahadeva Mudaliyar, for their kind and friendly services in revising the proof sheets for me. This edition has been hurried through the press at the instance of my friends and as a matter of course I doubt not but that many a typographic error has crept in here and there in my maiden work, but I sincerely hope my enlightened friends would condone my faults and failings, whatever they be, with a generosity worthy of their liberal education, a large-heartedness worthy of their noble traditions, now quickened into new life and activity, by a study of Positive Science, Comparative religion and Transcendental Philosophy.

Om Shanti Shanti Shanti !!

VICHUR MUTUCUMARASWAMY, B.A.,
Joint Secretary,
The Madras Hindu Theistic Mission.

அவையடக்கம்.

கற்றோர் பிறர்குற்றங் கண்டிலரா லென்றுமே
மற்றோ ருரைமதிக்க மாட்டோமாற்-சற்றோர்ந்தே
ஓதிமத்திற் கொள்வீ ருலகீரிந் நூறன்னைப்
பாதி மதிமிலைந்தாற் பார்த்து.

சுகப்பிரம்மஸ்துதி.

" பிறந்தபொழு தேதுறந்து பிறைக்குழவி
போனடிப்பப் பின்போய்த்தொன்னூ
லறைந்தபுகழ் வியாதமுனி யாதரத்தான்
மதலா யென்றழைப்பச் செவ்வாய்.
திறந்துநறை பொழியுமலர்ச் செழுந்தருவு
மேனென்ன வுயிர்கள்யாவும்,
நிறைந்தொளிருஞ் சுகமுனிவனிரை யிதழ்த்தா
மரைமலர்த்தா ணினைதல் செய்வாம்.

யங்களை யுணர்ந்து அவர்களறியாமைக்கிரங்கி அப்பிரதிமை தாங்கியவேலின் இருபுறத்தையும் மதியிழந்த அவ்விருவர்க்கும் காட்டி.

ஞானசுடர் கொளுவிய சிறுகாதை யொன்று ஐரோப்பிய தேசங்களிற் கர்ணபரம்பரையாய் வழங்கி வருவதையும் மதச்சண்டைக்கு முந்தும் விவேகிகள் சிந்தித்துய்வராக.

யாதொரு கட்டிடம் நூதனமாயமைக்கப்படும் காலத்து, அதன்மேல் மாடியின்கண் தொழில செய்யவேண்டி ஒருவன் அம்மேல் மாடியை நூலேணி கொண்டும், ஒருவன் அக்கட்டிடத்தைச் சார்ந்தபடி வழியாலும், மூன்றாவான் ஒருகோல் கொண்டும், நாலாவான் ஓர்கயிற்றின் வழியிவர்ந்தும் சேர்வதுபோல் ஜகதீசனை அனந்த மார்க்கங்களான் அநந்தமார்க்கங்கள் அடைவான்முயலு மென்பது விசதப்பட்டது போலும்.

"வேறுபடும் சமயமெலாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளே நின்விளையாட் டல்லான்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவில் மோனவாரிதியாம்
நதித்திரள்போல் வயங்கிற்றம்மா."

என்றார் தாயுமானாரும். தமிழும் தமிழ்நாட்டுச் செல்வர்களும் இழைத்த பெருந்தவத்தின் பயனாகத்தோன்றிய வித்தவவடிவினா வேறவசரங்களிற் கட்டளை யிட்ட "சைவசமயமே சமயம்", "வைதிக சைவமழகிழதந்தோ", "இச்சயம் போலின்று" என்பனவாதி உண்மைகளை அறிஞர் சிந்தித்துத் தெளிந்திடுவராக, இஃதநுபூதி மான்களிடம் குருமுகமாய்க் கண்டுணரத் தக்க தோன்றும். கிழக்கு மேற்கறியான் வழக்குப்பேசப் புகுந்தானென, சமயநெறி சிறிது முணரப்பெறாத சிலபாலிசர் இத்தகைப் பெருந்தகையாரது தூஷணையையும், ஸ்ரீயப்பதியின தவதார விக்ரஹங்களாய் விளங்கிய ஸ்ரீராம பிரான், ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தி முதலியோரது தூஷணையையும் பாலும் பழமு மெனக்கொண்டுழலா நின்றனர். அம்மம்ம! அவர் கொடுமை யென்னே! என்னே! பிருந்தாவனத்துக் கோபிகைகளிடமாகக் கண்ணன் நடாத்திய லீலையை அன்பிலாப் பேதை மாக்களோ அறியவல்லார்!

"ஆயிர மடைந் தபராகம் தோய்ந்து நான்
தூயவனென்று மால்சூளுரை சாற்றினன்
காயமுங் கரணமுங் கடந்த தன்மையால்
நீயுமந் நிலையிலே நிற்கப்பாலையே"

என்று சிவஞான வள்ளலார்கட்டளை யிட்டபடியும். மெய்யன்பரென நடித்து வாய் ஞானம் பேசி காயாதி தோஷ வசத்தராயுழன்று நிரயப்பாழடையும் பாமரரோ பகவான் திருவிளையாட்டை யுணரவல்லார்.

பிரஸ்தா நத்திரயத்தி லொன்றாகப் பேசப்பட்டு வர்த்திக்கும் கீதையிற் போந்துள விஷயங்கள் ஒரோவழி யொன்றை யொன்று விரோதிப்பதாகக் கண்டு கண்ணிழந்த ஸ்தூலவறிவினரோ கீதாசார்யன திருதயத்தை யுணர்ந் தனராவர். தர்க்கம், வியாகரணம், நியாயம், மீமாஞ்சை யுணர்ந்த மாத்திரத் தானே கீதை அநதிகாரிக்குப் பிரகாசமாகுங்கொல்? அதிதீவிரபக்கு விகட் கன்றோ ஸ்வாநு பூதிச் செல்வர்கள் அதன்கட் பெறப்பட்ட கூடார்த்தங்களை வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்கிக் காட்டுகிற்பர். எனவே பக்குவஹீனர்க ளான ஞானசூன்யர் தெய்விக நூல்கள் விஷயமாய் அவசர புத்தியால் மூர்க்க சித்தாந்தம் செய்யாதடங்குவதே புத்தியென்பதை யீண்டைத்தெரி விக்கின்றாம். இற்க :—சமயப்பொறுமை வளர்ப்பான் மற்றும்பல புண்ணியர் எடுத்தோதிய பாசுரங்களையும் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை ஊர்ஜ்ஜிதப் படுப்பான் கருதியுதகரிப்பாம்.

"விலகி வீழருவித்தாரை வேறுவேறாகவோடிக்
குலநதிப்பாலி வைப்பினேகமாய்க் கூடுந்தோற்ற
மலகில் பல்வழியு மூதாரணிமையி னொன்றுமாறும்
பலபல மதமுமீற்றி னொரு வழிப்படலும் போலும்."

என்று சைவசமயத்தைப் பிரகாசப்படுத்திய சிவஞான முனிவர்கள் கூறுகின் றனா.

"வேதம்பல் பக்குவமோர்ந் தொரு விட்டினுக்
கோதும்பல்லாற் றானுமுந் தீபற
உண்மை கண்டார்க் கேகமுந் தீபற"

என அவிரோத வுந்தியாரின் கட்போந்துள தொடர்களும் ஆரியர் சகோதர வாஞ்சையை வளர்க்கத்தக்கதாயுள்ளது கண்டீர்!

"அருள்வித் திட்டுக்கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேதமென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை
பாதமதனிற் பாடுபயன் பலவே

அவற்றுள்

"இலைகொண்டு வந்தனர் பலரே இலையோ ரீஇத்
துளிர்கொண்டு வந்தனர் பலரே துளிரொ ரீஇ
யரும்பொடுமலர் பிஞ்சருங்கா யென்றிவை
விரும்பினர் கொண்டு கொண்டுவந்தனர் பலரே."

என்ற ஞானத்திருவாளர் அருளுபதேசமே யன்றோ யாவரும் பரமோபதேச மாய்த் தழுவத் தக்கதாயுள்ள துணர்வீர்.

இலை, தளிர், அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காய், என்பன பருபலாகரு அவ்வவ் வமயத்து இன்றியமையாதனவா யுள்ளன வென்று கோடல் ஸர்வஸம்பிரதி பந்தமேயாம்.

பேதை மாக்கள் கடவுளைக் கொடுங்கோன் மன்னனெனக் கண்டஞ்சி யடங்கி நடந்ததொரு சமயம். ஜீவகோடிகள் ஈசனை யன்புடையண்ணலாக் கொண்டடிமை செய்தின் புற்றதொரு சமயம். விற்பந்ந விவேகிகள் பலர் நம்மப்பனை எந்தாய் தந்தாய் என்றுபணிவுடன் சேர்ந்து போற்றியதொரு சமயம். வித்யாசாகரங்களான பண்டித சிரோமணிகள் சிற்சிலர் அம்மையே யன்பேயென் றரற்றியதொரு சமயம். இராகாதிகள் முற்றுமொழிந்து விராகமே வடிவென நின்ற வெம்பெருமக்கள் அகிலலோக சரண்யனைத் தத் தம் செல்வமக வெனப்பாவித்தழைத்துச் சந்தோஷித்ததொரு சமயம். பக வானைப் பாஹ்யேந்திரியங்களாற் பகிரங்கப் பிரதிமைகள் துவாரா சரிதையா திகள் செய்தடைந்து மேன்மையுற்றோர் நூற்றிலொருவர். அந்தஸ்ஸத்வ முதிர்ச்சியான்தம்மனவாலயங்களில்சிற்சபேசனது அருவுருவத்திருமேனியை பிரதிஷ்டை செய்துப் பூசித்துப் புனிதரானோர் ஆயிரத்தி லொருவர். தூரஞ் சமீபமாய், யாவுமாயல்லவாய நின்ற நம்பனை இன்னுயிர்த் தோழனாய்க் கொண்டு அவனது திவ்ய சாந்நித்தியத்தை யடையப்பெற்ற சிறந்த மேதாவி யா பதினாயிரத்திலொருவர். உள்ளன்புள்ள மாதரே யென்னச் சரண்யனைத் தம்பிராணபதியாய்ச் சிந்தித்து அவனது கருணை வடிவைத் தழுவாது தழுவிக் கலந்து சுகித்தோர் லக்ஷத்திலொருவர். சச்சிதாநந்த வருட் பெருங்கடற் படிந்து, தாமொழிந்து, சிவாநுபூதிச் செல்வராய் விளங்குநர்கோடா கோடியி லொருவர் கண்டீர் !

சிருஷ்டியில் ஒரு நிமிஷநேரமேனும் ஒரு சிறு பரமாணுவும் செயலற்றுக் கிடப்பது கூடாமையாமே ! இருந்தவிடத்தே ஓ ரல்ப பதார்த்தமும் இருந் தேயொழிவதும் கூடாமையாமே ! முக்திஸ்தான மொன்றே சலநமற்ற தென்றபடி. ஒவ்வோர் பதார்த்தமும் தினேதினே சந்தாப்பத்திற் கேற்றபடி அதனதன் கர்மபரிபாகங்காரணமாகத் தக்க பரிணமிப்படைந்தபடியே விஸ் ராந்தி ஸ்தானத்தை நோக்கிச் செல்லுமன்றே !

சித்ஜடம் :—என்ற சொற்றொடா சொன்மாத்திரத்தி லுண்மையாகு மேயொழிய விசாரணையில் சித்தென்றும், ஜடமென்றும், இதுவென்றும், அது வென்றும் எது வென்றும் கணிக்கலாகாததூஉம், அவசர பேதத்தான் **சித்ஜட** தர்மங்களை யுடையதாய்க் காணப்பட்டும், சிஜ்ஜடங்களை யுருவின் றும், சிஜ்ஜடாதீதமாயும் ஒன்றை யெதிரிட்டறியும் சிற்றறிவாகாது அறிவே தத்ஸ்வரூபமாயும், தாமொழிந்து ததாகாரமாய் நின்ற நிர்ம்மல வறிவினர் க்கேஅநுபூதி மாத்திரத்தானே விளங்கக்கூடியஅவாங்மநோகோசர பரவஸ்து

வாகும் பெருவாழ்வின் மாயாவிபூதியாம்இந்திர ஜாலக்காட்சியே யாமென்ப. கேவலம் ஜடமா யிப்போது தோன்று மவையாவும் ஒருசமயம் தாவரப்பொருளாக மாறியேவரல்வேண்டும். இயற்கையின் சுபாவம் யீண்டையோ துதும். இக்கணம் தாவரமாய் நிற்குமவையாவும், ஊர்வன, பறப்பன, கிடப்பனமுதலிய ஜந்துவர்க்கங்களாக மாறியேயொழியும். அவ்வவை மிருகாதிகளாய் மேல்வரும் காலமொன்றுண்டு. அவ்விலங்காதிகளே காலாந்தரத்தில் மக்கள் யோனியிற் சனிக்கும், மொத்தத்தில் மானிடக்குரங்காதிகள் நீடூழிகாலம் பிறந்திறந்தலக் கணுற்றே சிற்றறிவும் அடையப் பாலன வென்ப. மக்களிற் சாமான்யராய்க் கிடப்பவர் மேல்வரும் ஜநநங்களிலாயினும் மேலோராய் விளங்குவர். முதிர்ந்தவறி வெய்தியோருள் அதி தீவரபக்குவத்தை யடையாத காம்ய கர்மாநுஷ்டர்கள் ஸ்வர்காதிபதவிக ளெய்திச் சுகித்து அவையும் வெறுத்து மீண்டும் கர்ம பூமியிற் பிறந்து யோகிருந்து மெய்ஞ்ஞானமடைந்து பரனடியடையாநிற்பரன்றே? நிஷ்காம்ய கர்மாநுஷ்டாநப் பிரவர்த்தகர்களான பிரமுகர்கள் நிகழும் ஜநநத்திலேயே ஜீவன் முத்தர்களாய் விளங்கி இல்லறத்துறவை நடாத்தியும், அல்லாக் கால் புறத்துறவுக் கேற்பவகத்துறவும் பூண்டு அவதார்தி யாசிரமங்களை யவலம்பித்து மிகுந்துநின்ற பிராரப்தத்தின் பயனுக நேர்ந்த தேகம் நழுகிய போழ்தத்துச் சிவத்திலிரண்டறக் கலந்து பிறப்பின்மை யெய்திச் சுகிப்பர் கண்டீர். இம்மண்ணுலகத்தே அவ்வபோது தோன்றி நிலவிய ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு பக்குவத்தை யுத்தேசித்து ஒவ்வோரவசரங்களில் பற்பல நன்மைகளை நாடியே யெழுந்த தென்றபடி.

தேனுண்ணும் குழவிக்குத் தேனும், பாலுண்ணும் குழவிக்குப் பாலும், சோறுண்ணும் மகவுக்குச் சோறும் ஊட்டியுபகரிக்கும் தாயே யறிவாள் தம்மக்கட்குப் பிரயோசனமாகும் பதார்த்தங்களை.

அவள் தேகாரோக்யம்பெற்ற தஞ்சிறுவனுக்குச் சிற்றுணக்கொடுத்து, பிணியுற்றதஞ் சிறுமிக்குக் கைக்கு மருந்தை யூட்டியது அவளது காருண்ய மாகாமலென்னுங்கொல்?

கீதையில் பகவான் சமயங்களெல்லாம்முத்துக்களாகவும்,தாம் அவற்றின் கோவைக் காதாரமாகிய சரடாகவு மமைந்துள்ளா ராகக்கூறியு உண்மை மேலே உதகரித்த உண்மைகளை நிறுத்தியவாறறிக. ஏனவே, நம்மதம் எம்மதித்திற்கும் சம்மதமென்பது நிஸ்ஸந்தேகம். எல்லாமா யல்லவுமாய் நின்றபடியால் அம்மதமோ எவ்விதத்தினுலேனும் ஜீவகோடிகள் பாழாகாது பயிராய்த் தழைக்கவேண்டு மென்பதையே மேற்கொண்ட தொன்றெனக.

“எம்மதத்தோர் எவ்வகை நிட்டை சொல்லினும்
சம்மதமே யெமக்குந்தீபற
தற்போதமாய்க்கு மேலுந்தீபற”

கொலோ? இன்றுயிர்த்த ஜீவன் ஈரெட்டாண்டுமுன் எங்கிருந்தனன்? அன்றிலனேல், இடையிற்றோன்ற லெவன்? இடையிற்றோன்றி வாழ்வடைந்தவன் இறுதியிலொளிக்கக் க்ஷேத்ரம் யாதோ? அன்றிருந்தவன் பிற்றைஞான்றெங்கேகினன்? முன்னில்லாதொன்றிடையில் முளைப்பது யாங்ஙனம்? இப்போதுள்ளதோர் நாள் இல்லாமாதல் யாங்ஙனம்? ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் காரணகாரிய சம்பந்த சம்பந்த கர்ம பரிபாகங் கூட்டிய காலதேச வர்த்தமான பாவங்களை யபேக்ஷிப்பதுண்மையாகவும், முன் பின்னற்றது மத்யகாலத்தே மூர்த்திகரம் பெற்றெழலெவன்? பிராணாயாமத்தை (ஸ்மரணையை) தேகத்தைவிட்டகலச்செய்யத இந்திரியங்களை விட்டோட்டிய (குளோரொபாரம்) Cloroform வாயு வயப்பட்ட ஜீவன் அரைக்கால் நாழிகை நேரம் தன்னால் இயக்கப்பெற்ற தேகத்தினுறுப்புக்கள் வெட்டுண்டும், குத்துண்டும், அறுப்புண்டும், அவற்றியற்றதை யுணரப்பெறாது மறைந்தொளித்தனனாகவும், மீண்டும் அவன்றனுறுப்புக்களினிடம் குதித்தவையிற்றையாடல் கண்டதெவன்? அவன் ஒளித்தவமயம் யாண்டு, மறைந்து விளித்தவமயம் மீண்டும் ஜனித்தனனோ போ? எனவே, ஜீவனுண்டென்பதை விசதப்படுத்தினோம். ஒரு ஜீவனை மற்றொரு ஜீவன் அறிந்துணர்தற்கு அநந்த ஜீவராசிகளுள் ஒளித்து வாழ்வளித்து வருமாறு வியாபித்த சர்வஜீவராசிகள் தங்களோடு யுணர்தற்குத் துவாரமாய் நின்ற பெருமான் ஒருவன் உளன் என்ற தத்துவத்தையும் தர்க்கசுத்தமாய் ஸ்தாபனஞ் செய்தோமென்க. அமேயப்ரமேய அபிராகிருத அகண்ட பரிபூரண லக்ஷணங்களைப்பெற்ற பதார்த்தங்கள் கோடாகோடி பல்கோடியுண்டெனக் கோடல் அசங்கதமாய முடிவதால் ஆண்டவனொன்றே சத்யம் அதுவே அநந்தகோடிப் பதார்த்த நாமரூபங்கொண்டு வர்த்தியா நின்றதென்று தசவலக்ஷணங்களை சர்வவேத பிரகாசப்படுத்தியுள்ளோமன்றே. புத்திமான்களே எமது போதனைக் கௌரவப்படுத்துவார் போலும்.

இதுபோன்றே நாம் ஒரு பெரிய மனுஷ்யனை சந்திக்க விடத்து நீவிர் வாழ்வடையும் ஸ்தலம் யாண்டையதோவென வினாவ, அவர் யாம் இன்ன பங்களாவில் வசிக்கின்றோமென விடையிறுத்து நின்ற சம்பவத்தை யுணர்வீருலகீர். பெரிய மனுஷ்யன் பங்களா முழுமையுமோ வியாபித்துள்ளார் கூறுமின். யாதொரு விஷயத்தை யுற்றறிவைக் கொண்டே யோர்க நாளுமாக. "மனம் போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்" என்றருளிய முதியோர் முத்துவாக்யத்தை முற்று மவமதிப்போமாக. பரமேஸ்வரனை யடைவான் கருதி முன்னால் கிரமமான அந்தரங்க பிரத்யக்ஷ உபாசனைகளிற் பழகி அவனதநந்த கல்யாண குணங்களைச் சிந்தியாநின்று உருகித் திருவருள் கடாக்ஷிக்க அவன்றிருமேனியருளே யெனத்துணிந்து அன்புருவாய் நின்ற அவனருட்கடல் மூழ்கி பற்றொழிந்துகிடந்த புமான் ஜோதியோடு மீண்டும் தன்மையடைந்து மனமடைந்து போந்தபோது இந்திரியவாயில்கள் வெளிப்பட்டு ஓயாத வியாபாரஞ் செய்து

திரிந்த மனதை ஒருவழிப்பட நிறுத்தி அதைத்தன்னைத்தானே படிக்கச்செய்து அந்தர்ப்பாஹ்ய இந்திரியங்களின் பாகுபாட்டை யுணர்ந்து அவைகட் காதாரமாய் நின்றவிகார ரஹிதமான அறிவைத் தெரிசித்து, அவ்வறிவின் கண் ஆணவ சம்பந்தியான ஜீவன் லயமடைந்து இந்திரியா தீதவாநந்த ரூபமாய்த் தாம் வெளிப்படற் குரிய சாதனை சாத்யங்களைப் பழகி வருவதைக் காணுதிர்! நிஷ்காமிய கர்மயோகிகளாவார் அபிமானத்துடன் ஒன்றும் செய்யாரகி, தங்க டங்கள் நிலைமைக்கேற்ற கடனை பகவத் சங்கல்பமெனக்கருதி முடித்து, பிராரத்வம் தூண்டத் தாங்கள் செய்யாநின்ற சத்கர்மங்களின் பிரயோசனத்தை ஈஸ்வரார்ப்பணஞ்செய்து தாமரையினின்ற ஜலம்போல் உலகத்தோடு பொருந்தியும் பொருந்தாதுவாழ்வடையவும் பெற்றியும் மனக்குரங்கையடக்கும் வழியேயென்க. அம்மனம் அடைந்துள்ள அபாரகௌரவங்களை யாவரறியப்போகின்றார்? அம்மனமே யுணர்ந்ததோ உணராதொழிந்ததோயாமறியோம். அகண்டாகார விர்த்தியடைந்த ஆகாசப்பூதத்தை கூடவிழுங்கியேப்பமிட்டு கிடக்கும் அது. அதையறிய, அதை வெல்ல, அதை யடக்க, அதை வசப்படுத்த, அதைச் சித்தாய் மாற்ற பிரயாதி தேவர்கட்கும் அசாத்யம் அசாத்யம்! இக்குருந்த விருக்ஷத் தடியில்யாம் அமர்ந்தோம் என்றபோது, அந்த இடத்தே வியாபித்தது மனம். இந்தப்பிரதேசம் என்றபோது, அந்தப்பிரதேச முழுவதும் வியாபித்தது. இந்த மாஹாணம், இந்தக் கண்டம், இந்த வண்டம், பகிரண்டம், என்ற ஒவ்வொரு சொற்றொடரையும் பின் பற்றி யாண்டும் அது வியாபியாநின்றதைக்காண்மோ. கல்கத்தாவைக்கண்டு வந்த கண்கள் சென்னையின் ஒருமூலையி லொதுங்கி நிற்பவும், கல்கத்தா வென்ற மாத்திரத்தானே, ஆண்டுள்ள பகீரதிநதிப் பிரவாகத்தையும், சுப்ரீம் கோர்ட்டு, தந்தியாபீசு தபாலாபீசு, சக்ரவர்த்திப் பிரதிநிதியாரது இந்திரவனம் முதலியனவாய யாவற்றையும் கண்டுகளிக்கும் மனக் கண்ணைக் காண்டீர்.

இந்தப் பாழ்மனம் தான், மூவராதி யோர்க்கும் தற்போதத்தை யூட்டியாடல் காணுநின்றதுணர்வீர். இது கிடப்ப மற்றொன்றைக் கூறிச் சந்தோஷப்பிக்கப் புகுதும். ஒருவன் நான் களைத்தேன், நான் பருத்தேன், நான் இளைத்தேன், நான் சுகித்தேன், துக்கித்தேனென்ற முறைமையே நேரியதோ? அற்றன்று: என் தேகம் களைத்தது பருத்தது, இளைத்தது என்மனம் சுகித்தது துக்கித்தது தன கரங்கள் செய்தன, கால்கள் நடந்து நொந்தன, என் பனவாதிகள் தாமே யியந்தமாகக் கொள்ளக் கிடப்பவென முதியோர் கூறிப்போந்ததே சர்வலோமஞ்ஜஸமேயோ?

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென்றுணரு மருளானு மாணாப்பிறப்பு" என்றஞ்ஞான விருளை வாட்டவெழுந்த தமிழ் வேதத்தொடராம் ஞாநபாநுவே நமது மனக்கண்ணுக் கொளி தந்து உள்பொருளை காணுமாற்றலையுந் தந்தது காண்டிர். பொருளைப் பொருளாக வறிவதே யதை யுபாசித்தபடியா மென்ப.

பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனை மயங்கும் அறிவினர்க்கோ பொருள் ஞானமுண்டாகும் கூறீர். பொருளை யுணரப்பெறாது பிரதீகையே பொருளெனச் சித்தாந்தம் செய்யாநின்ற போலிப் பேதைமாக்களோ பொருளிருந்த திக்கையேனும் உணர்ந்தனராவர்.

வேதம்.

"ஏக மேவாத் விதீயம் பிரஹ்ம:"

"ஏக ஏவருத்ரோ நத்விதீயாயம் ஏகோருத்ரா: ஏகமேவா த்விதீயம்" எனக் கூறிப்போந்த தென்னையோ? இரண்டாவது பதார்த்தத்திற் கவகாசம் கொடாத பொருளன்றோ பிரஹ்மம்.

முன்னிலைச் சுட்டுப்பதார்த்தங்களை யேனும், படர்க்கைச்சிறு பெரும் பொய்ப்பொருட் கூட்டத்தையேனும் தவிர்த்து விளங்காத **தான்** (அவன் **தான்**) அவள் **தான்**; நீ **தான்**; நாம் **தாம்**; சிலர் **தான்**; நாய் **தான்**; ஜடம் **தான்**; மலம் **தான்**; என்ற சொற்றொடர்க்கண் பிரகாசமாய் விளங்குவது; எம்மைத் தான்விட்டு நிற்குமாற்றலுடையுங்கொல்? **எம்மை** யகலவிட்டுச் **சிவம்** வர்த்திப்பது முண்மையேயோ? அஃது அசம்பவம்: அசம்பவம். எமைவிட்டு யாம் நிற்ப தொன்றுண்டேல், சிவமும் எமைப் பிரிந்து, எதிர்ப்போந்து, எமக்குப் பிரகாசித்தல்சாலும். எம்மையாமே யென்னணம் எதிரிட்டறிவது? எமதறிவினறிவாய் நின்ற சிவத்தை யென்னணம் எமதறிவினின்றும் பிரித்து முன்னிலைச் சுட்டுப்பதார்த்தமாக வறிதலொல்லும்? "சிற்றம்பலமும் சிவனும் அருகிருக்க வெற்றம்பலந்தேடி விட்டோமே" என்றார் எம்மையாண்ட பட்டினத்தடிகள் "ஆலயமே காயம், அறிவே சிவலிங்கம்" என்றார் எங்கள் ஞானமூர்த்தம். "தேஹோ தேவாலய ப்ரோக்தஸ்ஸ ஜீவ: சிவ" என்றது சுருதி. எம்மெதிர் நின்ற தீபத்தையும், சுவற்றையும், நாய் தன்னையும், உணவாதிகளையும், சிறுவர் சிறுமியராதியோரையும், ஆழ்ந்தவாக்கையும், மேதாவியர் கூற்றையும், சித்தாந்தச் செல்வரையும், வேதாந்தப் பண்டிதரையும், விசிட்டாத்வைதப் பெரியோரையும், த்வைதப் புமான்களையும், யாவரையும், யாவையையும் சிவத்திலும், சிவம் துவாராவாகவுமேயாம் கண்டோமென்பது சிவாநுபூதிச் செல்வரது சம்மதம்போலு மென்க. "பார்க்கின்ற மலரூடு நீயேயிருத்தி" என்ற பெரியாரிற் பெரியார் இருதயத்தை யுணர்ந்துவாழ்வீர். "நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாம் திருப்பெருந்துறை யுறைசிவனே, ஒன்று நீயல்லை, யன்றி யொன்றில்லை யாருன்னை யறியகிற்பாரே" என்ற தமிழ் வேதத்தை யாறுமை மேற்கொண்டு சிந்தித்து நாமொழிந்து சிவமாகி நிற்பச்சிற்சுகோதயத்தை இருந்தவிடம் பெயராதிருந்தே அடைவோமாக. நாமரூபாதிகள் ஏகதேசமேயன்றி மற்றென்னுங்கொல்?

"மெய்ப் பொருள் மகேசனரன் வேதனரியாறல்
மைப்பரு மகேசிபுமை வாணி திருவாவை
இப்படியுமன்றி யவனெப்படி யெடுத்தான்
அப்படியுமாகுமுனை யாரறிய வல்லார்!"

என்ற ஆரியர் கூற்றினது அர்த்தபுஷ்டியை யாம்மீண்டைத் தரிசித்தபடியாம்.

ஞாதுருவன்றி ஞேயமிலலை. ஞேயமில்லாதபோது ஞாதுருவின்று ஞானமுமின்றாம். அறிபடுபொருளில்லாக்கால், அறிபவனில்லை. அற்புதப் பொருளில்லாக்கால், அற்புதமென்பா னொருவனில்லை. அன்பைச் செலுத் தத்தக்க இடமொன்றறியான் அன்புளனாத லெங்ஙனமோ? அருளைப் பெறும் பதார்த்த மொன்றில்லாக்கால் அருளுடையா னொருவனிருத்தலும் பொய் பொய்யேயாம். வனிதையைத் தழுவாது வாழ்வடைவாருண்டுகொல்? புமா னைச் சேராது புன்முறுவல் பூத்தாளுண்டேயோ? எனவே, சேதனு சேதனப் பிரபஞ்ச முண்டென்ப துண்மையேயாக, துவைதம் சித்தித்ததையுணர்வீர். துவைதக் கொடியை நாட்டுதிர். பல்வேறு பசுக்கூட்டங்களையும், பாசத்தை யும், பசுபதியையும் காண்டிர்! எத்தனை எத்தனை பசுக்கள் பசுத்வம் ஒழியக் கிடப்பன வெனக் கணக்கிட்டுப்பாரீர். எத்தனை யெத்தனை பசுவர்க்கங்கள் பூரணம்பெற்றுச் சிவ சந்நிதானத்தில் அருக்கனில் விளக்கொளியென வாழ்ந் ததெனை நோக்குதிர். எத்தனை எத்தனை பிரமனுதிப் பசுக்கள் பாசமகலாமல் பதியிற் கலவாமல் முத்திபெற்ற தென்றுசாவுவீர். சேதநத்தை யறிவிப்பா னும், அசேதநத்தை இயக்குவிப்பானும், ஒருவன் வேண்டப் படலானும், ஒவ் வோர் ஜீவனுக்கும் சேதனு சேதனஞானத்தை யூட்டுவோனும், அசேதன ஜடப தார்த்தங்களை யுயிரெனநின்று ஆடல் காணபானும்: எம்பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்ய காரர்தாமேயோயீண்டைப் பின்னும் உலகத்தை ரக்ஷிக்கப் போந்துளரெனக் கண்டவர் கேட்டவர் யாவருமே சங்கிக்கும் வண்ணம் அறிஞர் ஸதஸிற்றன்றலை வராகும் எங்கள் நீலமேனியன் கிருபாசாகரம், ஸ்ரீய: பதி ஸ்ரீமந்நாராயணன், வாசுதேவன், கண்ணனெங்கோமானதளவிறந்த கல்யாண குணதிசயங்களை சதசிகள் ய வரும் தத்தம் மதங்கள் நற்செயலாயொழிந்து, வைணவமணிகளாய் அப்போதே மாறி யருந்தி யருந்தித் தெவிட்டாதருந்திச் சுகித்துச் சுகித்துச் சுகித்துமே சுகம்பெறச் சுகதையூட்டும் எங் கண்மணி குருமணி, * தவ மணி முனிமணி ஹரிமணி யானார், ஜயஜய வெனவே பண்டிதர் போற்றும் பண்டித குருமணி ஸ்ரீமத் உபய வேதாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியர் கா. ஸ்ரீ. கோ பாலாசாரிய சுவாமிகள் கருணைததும்பிக் கருணையேயாகி ஏழையா மெமக்குப்

---

* எமக்கு முத்தமிழ்ப் பாஷாஞான சாகரக்களை தோன்றவும் சென்னைச் சாவ கலா சாலைப் பிரதவாதகரான பெரியோரிடம் இனி M. A பட்டம்பெற்று யாம் விளங்கவும் திருவுளங்கொண்டு எமக்கு உதவிபுரிவது கண்டு பண்டிதர் பெருமானென வொளிரும் அச்சுவாமிகளை யிற்றைநாள் எங்குருமணியாக்கொண்டு யாம் வாழ்வடைந்தாம் என்ற உண்மையைப் பாமர உலகம் உணர்ந்து அடங்குவதாக!!!

தனித்தனி முறையே அவரவர் மநோசங்கற்பம் காரணமாக இந்திரலோக மாகவும், விஷ்ணுலோகமாகவும், ஸ்ரீகைலாசமாகவும், பிரஹ்மலோகமாகவும் பரலோகமாகவும் தோன்றுமென்ப. மநோவிர்த்தி யொடுங்கும்போது, யாவத லோகங்களும் தன்னு ளொடுங்கித தானாய்விளங்கும் யாவும். எனவே பொய்ஞ் ஞான மொழிந்து மெய்ஞ்ஞான மடைந்து அடங்குவதாக பாமர உலகம்.

“எங்கே யெங்கே மனமோடி யின்னோ டென்ன வீழ்ந்தழுந்தும்
அங்கே யங்கே நின்றெழுப்பி யகண்ட வழிவி லடைவிப்பாய்”
“பதைத்தெழா நின்ற புதைப்பாய பதைக்கில்
வதைப்பாயங்கங்கே யென்றுந்தீபற
மாயுமனப் பேயென்றுந்தீபற”

எனவெழுந்த மெய்ஞ்ஞானிகளது வசநாம்ருதத்தை வாய்மடுத்துண்டு அஞ்ஞான உலகம் களிதெளிந்து சுகப்படுவதாக.

சைவரையும், வைணவரையும், மகம்மதியரையும், புத்தரையும், பிறரையும் நஞ்சைவப் பெரியோர்கள், நம வைணவப் பெரியோர்கள் ஒரே கண்ணாற் கண்டு களித்தல சாத்தியமோ வெனக்கடாயின்: நன்று கூறினாய்: ஏனோ அது சாத்தியமாகாது. ஒன்று கூறுதும் கேட்டி என விடையிறுத்து சந்தோஷப்பம். பல்வளம் பொருந்திப் பிரகாசியாநின்ற இச்சென்னைமா நகரின்கண் ஆது லர்க்குத்தந்தையும், தாயும், தெய்வமுமாய் நின்று அவர்களது குடியையும் மானத்தையும் காக்கும கர்ணன் நாணும் கருணைவள்ளல், எந்தையை யிழந்த எமக்கு எந்தையாய் நின்று தரிக்கும் பெருமான்.

“வீழ்கதண்புனல் வேந்தனு மோங்குக”
“குடிதழீஇக் கோலோச்சு மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கு முலகு”

என்று ஆசார்யர்களும், பரம புருஷோத்தமரும் கட்டளை யிட்டருளிய பிரமாணங்களின்படி ஜகந் மாதாவாக நாம் பாராட்டிவந்த சகலஸத் குணஸம்பந்நையாயும், உயிர்களிடத்து உலவாக் கருணை பூண்ட உத்தமியாயும் அரிசபுரந் தசக்ரவர்த்தினியார் மறைந்து நாம் பரிதபித்து நிற்க, அத்தருணத்து அஸ்தமித்த பாநுவேமீண்டு முதயமானதுபோலவும், நாம்கண்ணிழந்து பெற்றாங்கும், அந்தகைய ஜகந்மாதாவின் வப்பயனாயும் :—“நாவிஷ்ணு: பிருத்வீபதி: எனவும் “திருவுடை மன்னரைக் காணிற்றிருமாலைக் கண்டேனே என்னும்” எனவும் பெரியோர் பணித்தவாறு இறைவனது அம்சராயும் நமது ரக்ஷகராயும் விளங்கும **(His Imperial Majesty Edward VII)** எட்வர்ட் சக்கிரவர்த்திப் பெருந்தகையாரது செங்கோன்மையைப் பெற்றோமாதலால், அவர்மாட்டு நமக்குள்ள விசுவாசத்தை ஏற்ற வண்ணங்காட்டி அவரருளுக்கு

உரியராக எந்நாளும் நடத்தலே நமதின்றியமையாக் கடனென எம்போல்வார் யாவர்க்கும் போதியா நின்ற எமதண்ணல், கிரீடி பாகனைய கண்ணன் அம்ஸ மாவார், ராஜாசர் ராமசுவாமி முதலியார் *Kt., C. I. E. F. M. U.* அவர்கள் ஏழைகட்கு ஆயிர மாயிரமாக் கணக்காய் ஆங்காங்கு மவ்வப்போதும் அன்புடன் அன்னமூட்டி யுபகரித்த கண்காக்ஷியை நேரேர்நண் டநுபவித்த யாம் அப் பெரியரிடத்து ஜாதி வித்யாச பாரபட்சத்தை யாண்டும் கண்டிலமே !! ஏனை மற்றையோர் அவரைப் பின்பற்றி வாழப்பெறாது ! உலகிர் ! இந்திரபோகமு மீண்டைத் துய்க்கு மெய்பிரபுவின சரண்மலரையை யோராநாள் அடைந்த யாம் அவரதிந்திரவன மொனத்தழைத்து விளங்கிய சோலையிற்கண்ட காக்ஷியொ ன்றை யீண்டெடுத்தோதுதும். நீண்டு பருத்த மாமரமொன்றனை அணைந்து கிடந்தது பூங்கொடியொன்று அதனைக் கண்டோம். உண்மை யுணர்ந்தோம். அங்கில நன்னாட்டை ஆதரவாகவே யணைந்துச் சுகித்த இந்தியாநாட்டின் நற்காக்ஷிபோலும் என்றே முடித்து எழில்பெற விளங்கினோம். நீண்டு பருத்து வயிரம்பற்றிய மரமே England (அங்கிலநாடு) அதைவன்புடன் தழுவிய கொடியே India பரதவர்ஷம்) Englan புமானைத்தவிர்த்து India) வநி தைக்கு வாழ்வொன்றுண்டோ ?

மற்றோர்சார் யாம்கண்ட காக்ஷியைக் கூறுதும் கேளீர். ஒரு பசுமரத்தைப் பல பசுங்கொடிகள் சுற்றிச் சுற்றிப்படர்ந்து கிடந்தன. கண்ணனெம்மண்ணல் பிருந்த வநத்தேகாட்டியகோல மிதுவோ வென்றேம்.

பலபல விருக்ஷங்களிடையி விடையில் புஷ்பச்செடிகள் புற்பூண்டு முதலியன செழித்தோங்காநிற்ப, மா பலா, சந்தனம், அசோகு, மந்தாரம் அடர்ந்த சோலை கள் கர்ப்பத்தின்கண் மல்லிகை முல்லை, இருவாக்ஷி ஷண்பகம் ரோஜா முத லிய புட்பச் செடிகள் பூத்துப் படர்கலை கண்ணுற் கணடோம். என்னெனம் கூறுவேம். விசேஷசாலங்களில், அங்கில துரைகளும் துரைசானிகளுமே கை கோத்து உறவாடி நகையாடி, பாலாடி மகிழ்வான் நெருங்கினின்ற கோலமோ ஈதென்றேம். மற்றுமோர் சார் புதுமையைக்கண்டு நாயகன்றோளைக் கரங்க ளாற் சுற்றித் தழுவி நின்ற நாயகியின் ஜலம் விளக்கவே நின்றனவோ இவையெனக் கணித்தேம். இத்தகைய சிருங்கார கம்பீர கௌரவங்கள் ஒருங் கே யடையப்பெற்றுச் சிறந்த மாளிகைக் கதிபாரப் புண்ணியர் சமூகம் சேர்ந் தேம். சமூகம் கண்டோம் எம்மைக் காண்கிலோம்.

பிரபு எம்மை விளித்து வருகவென்றன்பொடு மொழிந்து மேல்மாடி சென்றனர். பிரபு கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய லேசம் பெற்று கீழே நின்ற யாம் மே லே சென்றேம். அமராவதியைப் பழித்த கூடத்தைக்கண்டோம். யாம் கண்டுவந்தநவாப்பாலமேசாவென்று மயங்கினேம் உள்ளே சென்றேம் எமதுள்ளும் சென்றேம் இப்புறம் அப்புறம் எப்புறம் சோதியே கண்டோம் சோதியாய் முடிந்தோம். கண்ணாய் நின்றேம். கண்ணையு மிழந்தாம் இவ்வழி

அவ்வழி, எவ்வழி தாமும் நிலைக்கண்ணடியேகண்டு பிரமித்தாம். எங்கெங்கும் பார்த்தாம்; எம்மையே கண்டாம்; மேலும் கண்டாம்; கீழும் கண்டாம்; யாண்டுஞ் சுற்றிச் சுற்றிப்பற்றிப்பார்த்தாம். யாமேவிளங்கினும். யாமாய் நின்றும். "அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி" சத்தியமே என்றும். எந்தை ராமசாமி எந்தற்செல்வமும் முத்துகுமர! தத்துவமசியை யுணர்திகொல் என்றார். அயமாத்மா பிரஹ்மா என்றும். ஆம்ஆம் பிரக்கியாநம் பிரஹ்மம் அன்றோ என்றேகூறி எந்தையுந்தாயுந் தாமேயானவார் முடித்தார! முடித்தார்!

ஓம் தத்ஸத் ஓம்.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயவெல்லா மரனாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீரவே

முதல்வன் ஸ்துதி.

𑍐 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌯
𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌯
𑌨𑌮𑍋𑌽𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯
𑌨𑌮𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌾𑌯

𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂
𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂
𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃 𑌪𑌾𑌤𑍃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍍𑌤𑍃
𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂

𑌭𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌯𑌂 𑌭𑍀𑌷𑌣𑌂 𑌭𑍀𑌷𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂
𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂
𑌮𑌹𑍋𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃 𑌪𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍃 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌂
𑌪𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌕𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌕𑌾𑌣𑌾𑌂

𑌪𑌰𑍇𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑍍
𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯

[illegible]
[illegible]

𑌤𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌭𑌜𑌾𑌮𑌃
𑌤𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌃
𑌸𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌮𑍀𑌶𑌂
𑌭𑌵𑌾𑌮𑍍𑌭𑍋𑌧𑌿𑌪𑍋𑌤𑌂 𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌾𑌮𑌃

𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 ।
𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 ।
𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍

𑍐 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃

45878.

பிழை திருத்தம்.

பிழை.	பக்கம்.	திருத்தம்.
சோமசூராயாதி	2	சனி சூராயாதி.
உள்ள ஜீவனை	50	உள்ள சிவனை.
லேடி ஆனிபெசன்ட்	...	மிசஸ் ஆனிபெசன்ட்.

ஸமரஸஞான சந்திரிகை முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

PRINTED BY THOMPSON AND CO., BROADWAY, MADRAS.

Copies of this work to be had of:—

Messrs. THOMPSON & Co.,
Broadway, Madras,

AND

Mr. C. RAJAVELU MUDALIAR,
Supervisor, Commissariat Examiner's Office,
Fort St George